

Én és a magyar...

Minden diáknak van kedvenc tantárgya, van, amit kevésbé szeret, és elgondolkodik, hogy vajon mi értelme annak, amit az órákon tanul. Nézzük például a magyart!

Elsősorban azért kedvelem ezt a tantárgyat, mert kedvesek a tanárok: Kata néni és Marianna néni! Jó dolog, hogy minden órát egy kis „lájtos” ötperces osztályfőnökivel kezdünk.

Szeretem a verseket, a szépirodalmi szövegeket. Jó néha verstanulásból jó jegyeket szerezni. Jó megismerni híres költőink életét.

Nem szeretem azt az irodalomban, hogy mindent túlelemzünk. Metafora, alliteráció, netán szinesztézia! Ezekről feláll a szőr a hátamon!

A magyar nyelvet még annak is nehéz tanulni, akinek ez az anyanyelve! Szeretem benne azt, hogy nagyjából megértem. Jó érzés ötösöket szerezni! S az is jó, mikor vázlatírók házit kapunk.

Azonban a nyelvtan és köztem van egy kis „harag”. Ez még régebbre nyúlik vissza. Mikor a hangrendet, zöngésség szerinti részleges hasonulást és a többi mássalhangzótörvényt vettük, akkor nem sikerült felfognom, mert nem akartam, viszont így nyolcadik osztályra sikerült megértenem, és jeles dolgozatot írtam!

Összességében az értékelésemhez a pedagógusok is nagymértékben hozzájárulnak. Hálát adhatunk nekik, hogy ilyen érthetően és lelkesen magyarázzák a magyart. Minden tantárgy megismertet velünk valamit a világból, és segít, hogy műveltebbek legyünk.

Iancu Martin

Izsák Imre Általános Iskola

8.a